

Кропива

Микола Руденко

У зеків на травинку очі ласі —
Обстежують, немов це диво з див.
Отож коли кропива піднялася,
Я старанно її обгородив.

Бо знаю: невеселої години
Це майже свійське зілля нас втіша.
Сільська кропива — ніби член родини:
Знайомі з нею шкіра і душа.

Спочатку візьмемо на облік душу,
Де є дитячих спогадів курсив:
Я, спритно здершись на сусідську грушу,
Її всім тілом радісно трусив.

Сусіда був, можливо, і не п'яним,
Та напідпитку — бо прийшов з хрестин.
Штанці спустивши, віхтем кропив'яним
Він шлях мені показував за тин.

З дитячих літ ховаю у секреті
(Ніколи цей секрет не розкривав),
Якого звіра я у тридцять третім
Наполював...
Читай: навиливав.

Блаженства незабутнього вершина:
Ледь-ледь устиг зазеленіти двір,
В печі запікши м'ясо ховрашине,
Кропиву мати клала на гарнір.

А нині я, хмеліючи без пива,
Схиляюся до неї знов і знов:
Зелене диво — табірна кропива
Мені у жилах воскрешає кров.